

In de Strikken van Satan.

Door P. J. KLOPPERS.

29.)

AUTEURSRECHT
VOORBEHOUDEN.

Daar hij nog eenmaal zich herinnerde, dat hij slechts hier gekomen was, om te toonen aan zichzelf en anderen, dat hij zichzelf meester kon blijven, verried geen trek op zijn gelaat, dat hij zich in de winst verheugde, hoewel hij bij zichzelf reeds berekende, aan welke verrassing voor zijn echtgenoot of hun kind hij zijn winst wijden zou. Maar neen, hij moest wel voortspelen. 't Was waar, dat hij, nu sterker nog geprikkeld dan zoeven, toen zijn belangstelling een vreemde gold, nu eenigen hartstocht in zich gevoelde, die hem te sterk werd, maar hij wist daarvoor aanstands goede redenen te vinden. 't Was toch te zot, om nu reeds met het spel te eindigen: de omstanders en de croupiers met hun controleurs zouden hem minachten als iemand, die gekomen was, om 'n klein winstje hier te halen en wien het voorts aan moed of aan geld ontbrak. Daarbij, als hij weder won, kon de verrassing voor zijn vrouw of voor Marietje nóg grooter zijn. Dat alles vloog hem door de gedachte, en in een ommezien, zonder zich genoegzaam rekenschap te geven van hetgeen hij deed, wierp hij nu het billet van vijftig francs voor zich uit. Schijnbaar onverschillig volgde hij den gang van het spel, en toen hij zich nu andermaal een billet, doch thans van driehonderd francs toegeschoven zag, popelde het van blijdschap in hem, maar de blikken van den croupier waren strak op hem gevestigd, zooals hij zich verbeeldde, en ook de belangstelling der omstanders in zijn spel scheen te ontwaken, meer nog, de hartstochtelijke begeerte om nog méér te hebben, werd zóó levendig in hem en porde hem zóó hevig aan, dat hij nog eens besloot, de geheele som op het spel te zetten. Een jonge dame in zijn nabijheid vraagde hem, of zij een gering deel aan zijn verderen inzet mocht toevoegen. Hij zag, hoe haar oogen glinsterden van spanning, hoe haar gelaat kleurde van verwachting, maar, haar schamele kleeding ziende, begreep hij, dat zij tot de onbemiddelden behoorde, en, neen, anderen verleiden, een arm meisje schade doen lijden, dat kon hij niet over zich verkrijgen. Hij beloofde haar, vijf francs zelf voor haar ingezet te hebben en haar een overeenkomstig deel van de winst te zullen afstaan. Hij dacht in het geheel niet aan mogelijk verlies; immers nu hij een edele daad had verricht, door zich over anderen te ontfermen, kon hem de zegen niet ontgaan. En waarlijk, de zegen scheen er juist zóó over te denken. Bewijs genoeg, zoo meende hij, dat hij niets verkeerd deed, en onwillekeurig vloog hem een woord door het hoofd, dat hij eens in den Bijbel gevonden had, toen hij dien doorgebladerd had, om een woord tot verdediging voor het koopen zijner premieloten te vinden. 't Was natuurlijk Satan zelf, die hem dit woord had doen vinden, en noch Trommius' Concordantie, noch de Schrift waren er schuld aan, dat hij de uitspraak: „Het lot wordt in den schoot geworpen, maar 't gansche beleid daarvan is van den Heere," op dit spel toepaste, zonder zichzelf af te vragen, hoedanig lot hier werd bedoeld en of dit woord ook als een prikkel voor den geldgierige gelden mocht. Ziet ge, God was met hem op dezen weg, en 't was eenvoudig de bekrompenheid zijner vrouw, die hem tot heden verhinderd had! Met de meeste nauwgezetheid betaalde hij de jonge dame het haar toegezegde deel der winst uit. Deze dankte hem hartelijk en met een traan in het oog, die voor hem de verlichting van haar zorg vertolkte. 't Kon waar zijn. Geldgierigheid was het in geen geval, wat haar bewoog, want, na een nederige buiging voor hem, verliet zij de zaal zonder

verder naar hem om te zien. Ook hij deed dit niet. Hij dacht aan zijn gelukkig spel; immers zijn dubbele inzet was hem toegewezen. Toch deed zich nu, zelf wist hij niet hoe, eenige weifeling bij hem voor. Hij mocht eens verliezen. Hoe nu? Vertrouwde hij dat beleid van den Heer niet langer, of was hij er niet zeker van, dat hij met Hem het lot in den schoot wierp? Neen, maar als hij eens verloor, dan zou hij dezen avond zijn verlies niet kunnen betalen. Waarom zou hij het thans ook nog voortzetten? Hij had genoeg getoond, den noodigen moed te hebben. Neen, niemand kon hem verdenken, zijn winst gezocht te hebben; immers hij had ze telkens terstond weer in de bank gestort. Maar hij vreesde, dat de prikkeling van zijn hartstocht hem te ver zou voeren, en, daar hij toch wel eenigermate moest bekennen, dat hij zichzelf geen meester meer was, ook al had niemand dit aan hem kunnen opmerken, moest er een einde aan komen. Hij begaf zich dus naar buiten en sloeg den weg in naar het station. Een oud heer wandelde daar nog op dien weg. Zou hij zich vergissen? Neen de wandelaar zag hem aan met een scherp blik, en nu overtuigde Van Stralen zich ook, dat het de heer Cerebelli was, die zich daar nog steeds aan zijn vermeende roeping wijdde. In ieder geval, wat ging het hem, Van Stralen, aan? Hij wist nu, dat hij zichzelf meester blijven kon, en hij had dus noch zijn waarschuwing, noch zijn hulp noodig, en met een beleefden groet gingen de beide mannen elkander voorbij.

„Mijnheer heeft zeker een gelukkigen avond gehad!" dacht de heer Cerebelli. „Och, dat de jonge man maar begreep, dat hij nimmer zonder schade voor zijn ziel vandaar gaat, ook al neemt hij geldelijke winst mede. Bovendien zijn zulke geluksavonden in den regel de verlokkingen om voort te gaan op dien verkeerden weg, tot dat vroeg of laat de ellende komt, ook de maatschappelijke. 't Doet mij zoo leed om zijnentwil, maar wat hij ook overigens zij, hij staat zóó hoog in eigen meening, dat de ontuchttering wel zeker, maar ook droevig zijn zal. Helaas, in zulke strikken vangt de Booze de ziel!"

(Wordt vervolgd.)

Liederen zonder woorden.

Eenige maanden geleden stond ik op den top van een Gelderschen heuvel. 't Was vroeg in den morgen. De stralen der morgenzon dreven de dampen uiteen, die over het landschap daar beneden hingen. 't Was een schoon, een heerlijk tafereel. De nachtegaal, ginds in het boschje verscholen, zong zijn morgenzang. Ik kende den tekst zijner melodie niet, doch in mijn hart was een stem, die ze vertolkte: „Hoe groot zijn Uwe werken, o Heere! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt!"

Ik ging verder, en — doch neen, ik stond nog eens stil op een plek, die evenzeer een ruim uitzicht voorloofde.

Een jonkman, met een zwaren rouwband om den hoed, stond daar reeds, en bij mijn nadering wischte hij een traan van de wang. Daar kan ik nu eenmaal niet tegen. Ik knoopte een gesprek met hem aan.

„Ook het schoone, het reine hier beneden draagt de teringvlek op de blozende wang," zoo sprak hij.

„Hoor den nachtegaal ginds eens," zeide ik. „Wat weert dat beest zich in den vroegen morgen."

„Ach, mijnheer, ook hij zingt: „Het leven des menschen is als een bloem des velds. Des morgens bloeit hij," enz." Ik ontroerde.

Ginds lag het kerkhof, hier die rouwband om zijn hoed, en daar . . . . . in het hart een open wonde!

De natuur had ons beiden een lied zonder woorden gezongen, en het leven had er verschillende teksten bij geleverd.

P. J. K.